

CZU 347.4

<https://doi.org/10.52507/2345-1106.2026-1.06>

REGLEMENTĂRILE JURIDICE INTERNAȚIONALE ÎN DOMENIUL ACHIZIȚIILOR PUBLICE

DONI Corneliu,
doctorand,
Universitatea de Stat din Moldova
doni.corneliu@gmail.com
0000-0002-3965-439X

REZUMAT

În prezentul articol sunt analizate principalele reglementări juridice internaționale în domeniul achizițiilor publice și anume Directivele UE din domeniu, GPA, Recomandările OECD, motivele adoptării acestora, dar și impactul asupra dezvoltării achizițiilor publice și a comerțului internațional.

Cuvinte-cheie: achiziții publice, tratate internaționale, tratament egal, EU, comerț internațional.

INTERNATIONAL LEGAL REGULATIONS IN THE FIELD OF PUBLIC PROCUREMENT

DONI Corneliu,

PhD student,
State University of Moldova
doni.corneliu@gmail.com
0000-0002-3965-439X

SUMMARY

In the present article, the main international legal regulations in the field of public procurement are analyzed, namely the EU Directives in the field, the GPA, the OECD Recommendations, the reasons for their adoption, as well as the impact on the development of public procurement and international trade..

Key words: public procurements, international treaties, equal treatment, EU, international trade.

Introducere. Dreptul achizițiilor publice este inerent legat de legislația națională a fiecărui stat, fiind considerat un domeniu de interes național. Or acesta determină cum se cheltuie banii publici, asigurând politica statului în diverse domenii în care se fac achiziții. Din perspectiva dreptului internațional public, normele din domeniul achizițiilor publice sunt în mare parte norme de aplicare imediată, de la care nu poate exista derogare prin voința părților.

Totuși, odată cu globalizarea, cu creșterea nivelului de cooperare și integrare economică dintre state a devenit inevitabil apariția reglementărilor supra-naționale aplicabile acestui domeniu. Aceste reglementări vin să asigure că statele, în reglementările legate de achizițiile publice asigură o competiție reală între operatorii economici și nu limitează într-un mod nejustificat accesul operatorilor economici străini la achizițiile publice.

Or statele tind să favorizeze operatorii economici naționali, care, pe lângă angajarea forței de muncă locale achită și impozitele în interiorul țării. Însă o astfel de avantajare, mai ales aplicată pe scară largă de comunitatea internațională ar îngreuna semnificativ comerțul internațional și ar afecta economia tuturor țărilor.

Iată de ce, la nivelul Uniunii Europene, a Organizației Mondiale a Comerțului, Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică, dar și altor organizații internaționale se adoptă diverse instrumente internaționale, atât tratate cât și soft-law, pentru a descuraja îngreunarea participării operatorilor economici străini la achizițiile publice. Pe de altă parte, aceleași reglementări, încurajează uniformizarea legislațiilor în acest domeniu, transparentizarea, reducerea corupției, creșterea eficienței și dezvoltarea durabilă.

Obiectul prezentului articol este studierea reglementărilor juridice internaționale aplicabile domeniului dat și a influenței lor asupra domeniului achizițiilor publice. Autorul explică de ce aceste reglementări aduc beneficii tuturor țărilor și contribuie la dezvoltarea dreptului achizițiilor publice.

Reglementări ale Uniunii Europene. Deși tratatele de la Roma din 1957 au instituit libertatea de circulație a mărfurilor și serviciilor în cadrul Comunității Economice Europene (CEE), în perioada următoare autoritățile contractante din cadrul CEE atribuiau contractele de achiziții publice aproape în exclusivitate operatorilor economici naționali. Acest lucru se realiza prin impunerea unor cerințe de calificare restrictive, prin specificații tehnice care să fie îndeplinite doar de produse locale, prin proceduri netransparente, astfel încât operatorii economici străini să nu poată afla în timp util despre achizițiile în desfășurate în străinătate, prin divizarea achizițiilor publice astfel încât să fie redusă concurența transfrontalieră. Comisia Europeană a identificat în rezultat că beneficiile pieței comune nu se răsfrângeau asupra achizițiilor publice din cauza politicilor naționale în acest domeniu ale statelor membre [3].

Statele membre ale Comunității Europene au început încă din 1971 armonizarea legislației achizițiilor publice în sectoare specifice cum ar fi construcțiile. Însă primele Directive destinate specific achizițiilor publice au fost adoptate încă în 1989, ulterior fiind completate/modificate în 2007 și subsecvent în 2014.

Fiind un domeniu sensibil, dar și pentru a asigura consensul în adoptarea deciziilor, a durat mult timp până a se ajunge la o reglementare relativ uniformă a achizițiilor publice la nivel UE. Însă chiar și astăzi, achizițiile publice sunt în continuare reglementate prin Directive, care nu se aplică direct de către statele membre ci sunt transpuse în legislația lor națională, în contrast cu regulamentele UE care se aplică în mod direct.

Astfel, la moment există patru directive principale ale UE care reglementează achizițiile publice și sectoriale:

- Directiva 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE [5];

- Directiva 2014/25/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile efectuate de entitățile care își desfășoară activitatea în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor poștale și de abrogare a Directivei 2004/17/CE [6];

- Directiva 89/665/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1989 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind aplicarea procedurilor care vizează căile de atac față de atribuirea contractelor de achiziții publice de produse și a contractelor publice de lucrări [7];

- Directiva 92/13/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative referitoare la aplicarea normelor comunitare cu privire la procedurile de achiziții publice ale entităților care desfășoară activități în sectoarele apei, energiei, transporturilor și telecomunicațiilor [8].

Directivele 89/665/CEE și 92/13/CEE reglementează procedurile de contestare a actelor autorităților și entităților contractante asigurând că operatorii economici interesați au acces la remedii eficiente, specializate și rapide în caz de încălcare a legislației achizițiilor publice și sectoriale. Asigurarea acestor remedii se realizează prin organe de contestare specializate în achiziții publice [7, art. (2); 8, art. (2)].

De asemenea, directivele prevăd o perioadă de așteptare din data atribuirii contractului și până la semnarea lui, care trebuie să fie de minim 10 zile, pentru ca operatorii economici interesați să poată depune contestații, iar contractele încheiate cu încălcarea acestor termene sunt declarate ca ineficiente [7, art. 2c, 2e; 8, art. 2c, 2e].

Astfel, ambele directive asigură atât pentru operatorii economici străini cât și cei naționali au posibilitatea de a-și apăra drepturile în fața unei autorități competente și imparțiale în cazul în care autoritățile contractante încalcă legislația. Acest mecanism asigură o încredere mai mare în achizițiile publice și încurajează o participare mai largă a operatorilor economici, reducând totodată din riscurile de corupție și favoritism.

Directivele 2014/24/UE și 2014/25/UE stabilesc reguli generale legate de desfășurarea achizițiilor publice și sectoriale. Acesta prevăd în special că operatorii economici sunt tratați în mod egal, fără discriminare, respectiv operatorii economici străini sunt tratați similar cu operatorii economici locali [5, art. 18 alin. (1); 6, art. 36 alin. (1)].

De asemenea ele prevăd că autoritățile contractante sunt obligate să publice anunțurile despre achizițiile publice în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene și să utilizeze platforma TED (Tender Electronic Daily) [5, art. 48-55; 6 art. 71, alin. (2)] care asigură accesul operatorilor economici din toate statele membre UE.

Directivele interzic, cu excepția cazurilor temeinic justificate solicitarea de către autoritățile contractante a specificațiilor de o anumită origine (țară) [5, art. 42 alin. (4); 6, art. 60, alin. (4)]. Astfel încât se oferă acces liber pentru operatorii economici și bunuri din alte state membre UE și nu doar. Mai mult, chiar și la criteriile de atribuire, autoritățile contractante nu pot impune cerințe care să favorizeze operatorii economici naționali [5, art. 67; 6, art. 82].

O noutate a directivelor din 2014 este crearea conceptului Documentului European de Achiziții Unic (DEAU/ DUAE). Acesta reprezintă o declarație standardizată pe care o poate depune fiecare operator

economic în locul documentelor justificative [5, art. 59; 6 art. 80]. Respectiv autoritatea contractantă nu poate respinge o ofertă pentru neprezentarea tuturor documentelor justificative, fiind obligată mai întâi să le solicite în baza declarației prezentate.

În acest fel operatorii economici pot pregăti și depune doar documentele ofertei, împreună cu DEAU, respective pot depune oferte la mai multe proceduri de achiziție oferte fără a pierde timpul și alte resurse în pregătirea tuturor documentelor justificative. În special acest lucru constituie un impediment pentru participarea la achiziții publice a operatorilor economici străini care trebuie să legalizeze și traducă documente emise de autorități din alte state.

O altă noutate impusă de directivele date este că autoritățile contractante trebuie să accepte ca documente justificative – documentele emise de autoritățile altor state membre, iar dacă într-un stat nu se emit documente de tipul celor solicitate de autoritatea contractantă, atunci se acceptă și declarații pe proprie răspundere din partea operatorului economic în locul documentului justificativ solicitat [5, art. 60; 6, art. 62].

Toate aceste norme au permis pe de o parte, stabilirea unor legislații foarte similare în materie de achiziții publice în statele membre UE, iar pe de altă parte a permis și facilitat accesul operatorilor economici străini (dar din UE) la achizițiile publice din toate statele membre UE. În rezultat achizițiile publice din UE au devenit mult mai competitive, eficiente și accesibile [2; 9].

Aici subliniem că respectivele Directive au fost transpuse și în legislația națională a Republicii Moldova, acest lucru fiind atât un obiectiv în procesul de aderare cât și o metodă eficientă de îmbunătățire a cadrului legal aferent achizițiilor publice. Astfel, spre exemplu, Autoritatea Națională pentru Soluționarea Contestațiilor (ANSC) a fost creată anume în procesul de armonizare a legislației naționale cu *aquisul* comunitar. În aceea ordine a fost adoptată legislația națională în domeniu în baza Directivelor UE, dar și a fost creat Sistemul informațional automatizat Registrul de Stat al Achizițiilor Publice (SIA RSAP) MTender [12]. Toate acestea au contribuit într-un mod decisiv la creșterea semnificativă a eficienței achizițiilor publice în Republica Moldova.

Reglementări ale OMC. Principalul tratat internațional în domeniul achizițiilor publice este Acordul privind Achizițiile Publice modificat prin Protocolul de modificare a acestuia din 2012 (GPA) [1]. Acesta este un tratat sub egida Organizației Mondiale a Comerțului (OMC) destinat deschiderii pieței achizițiilor publice participării internaționale. Moldova [11] și alte 48 de state, inclusiv UE și statele membre UE [10] sunt parte la acest tratat.

Primul GPA a fost semnat în Tokyo în 1979, revizuit și modificat odată cu crearea OMC în 1996 și ulterior revizuit în 2012, intrând în vigoare în 2014.

Scopul urmărit de GPA a fost deschiderea reciprocă pieței achizițiilor publice dintre statele membre OMC, prin o serie de prevederi cum ar fi interzicerea discriminării operatorilor economici străini, asigurarea

transparenței și garantarea căilor de atac pentru operatorii economici în cadrul achizițiilor publice.

În acest sens GPA prevede:

“Non-discriminare

1. În ceea ce privește orice măsură privind achizițiile acoperite, fiecare parte, inclusiv entitățile contractante, acordă imediat și necondiționat bunurilor și serviciilor oricărei altei părți și furnizorilor oricărei alte părți, care oferă bunurile sau serviciile oricărei părți, un tratament nu mai puțin favorabil decât tratamentul pe care partea, inclusiv entitățile contractante ale acesteia, le acordă:

(a) bunurilor, serviciilor și furnizorilor domestici; și

(b) bunurilor, serviciilor și furnizorilor oricărei alte părți.

2. În ceea ce privește orice măsură privind achizițiile acoperite, o parte, inclusiv entitățile contractante ale acesteia, nu vor:

(a) trata un furnizor calificat local mai puțin favorabil decât un alt furnizor consacrat local, în baza gradului de afiliere sau de participare străină; sau

(b) discrimina un furnizor calificat local pe baza faptului că bunurile sau serviciile oferite de acel furnizor pentru o anumită achiziție sunt bunuri sau servicii ale oricărei alte părți” [1, art. IV Non-discriminare, pct. 1, 2.].

Această normă include două componente: tratamentul național și clauza națiunii celei mai favorizate. Prima impune autoritățile publice să trateze operatorii economici/ furnizorii din alte state membre GPA la fel ca și operatorii economici/furnizorii locali. Iar clauza națiunii celei mai favorizate prevede că fiecare stat membru GPA v-a acorda operatorilor economici și bunurilor din alt stat membru GPA un tratament nu mai puțin favorabil decât cel acordat operatorilor economici și bunurilor locale sau din celelalte state membre GPA. Bunurile și operatorii economici străini nu pot fi discriminați din considerentul națiunii/originii acestora.

În ceea ce privește regulile de origine care determină naționalitatea unui bun sau serviciu astfel încât să poată fi aplicate tratamentul național și clauza națiunii celei mai favorizate, GPA prevede:

“Regulile de origine

5. În scopul achizițiilor acoperite, o parte nu va aplica regulile de origine pentru bunurile sau serviciile importate din, sau furnizate de o altă parte, care sunt diferite de regulile de origine pe care partea le aplică în același timp, în decursul normal al comerțului, importurilor sau livrărilor de aceleași bunuri sau servicii provenite de la aceeași parte.” [1, art. IV, Regulile de origine, pct. 5.].

Aceste reguli ale GPA elimină riscurile de discriminare a operatorilor economici străini și asigură un cadru juridic de protecție contra autorităților contractante / statelor care favorizează operatorii economici naționali.

Pe lângă acestea, GPA mai impune și principiul transparenței în achiziții publice prin publicarea anunțurilor de intenție și de participare [1, art. VII], publicarea reglementărilor aplicabile achizițiilor publice [1, art. VI], informarea de către autoritățile contractante a operatorilor economici/furnizorilor despre decizia de atribuire, prin păstrarea documentației de licitație [1, art.

XVI] și oferirea informațiilor dintre statele membre GPA cu privire la achizițiile publice [1, art. XVII].

De asemenea, GPA impune statelor părți să prevadă o procedură de revizuire internă a deciziilor adoptate de autoritățile contractante, astfel încât operatorii economici/ furnizorii a căror drepturi au fost încălcate [1, art. XVIII].

Subliniem că normele date nu se aplică universal ci doar entităților acoperite de GPA, doar achizițiilor de o valoare egală sau mai mare ca minimele impuse de GPA și doar pentru produsele și serviciile care intră sub incidența GPA și nu sunt explicit excluse. Spre exemplu, GPA nu se aplică în domeniul achizițiilor militare [1, art. III, pct. 1.].

Împreună aceste prevederi asigură accesul efectiv al operatorilor economici străini la achizițiile din statele membre GPA, inclusiv din Republica Moldova.

GPA a fost și este un factor catalizator a reformelor în domeniul achizițiilor publice, fiind atât un instrument juridic de reglementare cât și un document de politici publice care conturează principiile pe care trebuie să se bazeze reglementările naționale. În cazul Republicii Moldova, procedura de aplicare a acestui tratat a coincis cu cea de transpunere a Acordului de Asociere cu UE în materie de achiziție publică. Astfel, la adoptarea Legii nr. 131/2015 privind achizițiile publice, GPA, de rând cu directivele UE au fost luate în considerare și transpuse.

Aici remarcăm și o prevedere din Legea nr. 131/2015 privind achizițiile publice care expres face referință la GPA:

“(3) Metoda utilizată de autoritatea contractantă pentru evaluarea costurilor determinate de efectele externe asupra mediului prevăzute la alin (1) lit. b) trebuie să îndeplinească în mod cumulativ următoarele condiții:

[...]

c) datele solicitate sunt furnizate printr-un efort rezonabil de către operatori economici care dau dovadă de o diligență obișnuită, inclusiv de operatori economici din alte țări care sunt parte la Acordul privind achizițiile publice al Organizației Mondiale a Comerțului sau la alte acorduri internaționale în cadrul cărora Republica Moldova și-a asumat obligații” [11, art. 27 alin. (3) lit. c)].

Nu considerăm că această referință ar avea vreun impact semnificativ și vreun rost, însă ea denotă tendința autorităților din Republica Moldova de a se conforma cu GPA.

Totodată, acest GPA este aplicat în mod direct, inclusiv în cauze specifice. Un exemplu este licitația nr. 18/03383 din 17.08.2018. La respectiva licitație a fost solicitat Avizul Inspecției de Stat în Construcții. Un operator economic străin care a participat la licitație nu a prezentat acest document, care emite doar pentru operatorii economici rezidenți ai Republicii Moldova. Respectiv, autoritatea contractantă – Muzeul Național de Artă a Moldovei a acceptat ca și conformă oferta respectivă. Deși a fost depusă o contestație pe marginea rezultatelor licitației respectiva la ANSC, unde a fost ridicată și o obiecție legată de Avizul respectiv, ANSC a respins contestație, făcând trimitere directă la GPA și

principiul nediscriminării operatorilor economici străini instituită de aceasta:

“Agenția va avea în vedere principiile egalității de tratament și al nediscriminării, reglementate de art. 6 din Legea nr. 131/15 privind achizițiile publice în raport cu obligațiile internaționale asumate de către Republica Moldova prin semnarea Acordului de Asociere între Republica Moldova, pe de o parte, și Uniunea Europeană și Comunitatea Europeană a Energiei Atomice și statele membre ale acestora, pe de altă parte, din 27.06.2014 și Acordului Achizițiilor Publice, întocmit la Marrakech la 15 aprilie 1994, modificat prin Protocolul de modificare a acestuia, întocmit la Geneva la 30 martie 2012. Astfel, ambele acorduri la care s-a făcut referință mai sus au la bază, printre altele, principiul tratamentului egal și cel al nediscriminării.

Totodată, acestea prevăd norme care stabilesc faptul că măsurile privind achizițiile publice nu ar trebui să fie pregătite, adoptate sau aplicate astfel încât să ofere protecție operatorilor economici naționali iar ca și obiectiv primordial se conturează organizarea unor proceduri de achiziții transparente, nediscriminatorii, competitive și deschise care să ducă la o dezvoltare economică progresivă. [...]

Agenția respinge această pretenție a „[...]” SA, or, pe de o parte, un atare aviz poate fi obținut doar de către rezidenți sau de către reprezentanțele nerezidenților stabilite în Republica Moldova [...].

Prin urmare, Agenția nu poate constata o încălcare a tratamentului egal din partea autorității contractante la evaluarea criteriilor de calificare, în special, ce ține de aviz, or unul dintre obiectivele normelor comunitare și internaționale în materia achizițiilor publice, specificate în acordurile nominalizate mai sus este deschiderea spre o concurență cât mai extinsă posibil. În această privință, trebuie adăugat că deschiderea spre concurență cât mai extinsă posibil este și în interesul propriu al autorității contractante implicate, care va dispune astfel de o alegere mai largă în ceea ce privește oferta cea mai avantajoasă și cea mai adaptată necesităților acesteia, inclusiv a nevoilor publicului vizat.” [4, pag. 12-13].

O asemenea abordare a autorităților contractante și ANSC încurajează și susține participarea operatorilor economici străini la achizițiile publice asigurând în acest sens respectarea GPA.

Recomandări ale Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OECD)

OECD este o organizație internațională formată din 38 de state înalt dezvoltate, din care Republica Moldova

nu face parte, însă cu care cooperează activ. Consiliul pentru Achiziții Publice din cadrul OECD a adoptat în 2015 Recomandările privind achizițiile publice [15].

Deși respectivele Recomandări nu sunt un tratat, fiind *soft-law*, importanța lor derivă din autoritatea OECD - statele dezvoltate preiau aceste recomandări în legislația internă, ele servesc ca referință pentru Banca Mondială și Fondul Monetar Internațional în studierea legislațiilor statelor.

Recomandările respective prevăd printre altele că:

1. Statele trebuie să acorde acces liber și nediscriminatoriu operatorilor economici străini la achizițiile publice [15, secțiunea II, para. ii); secțiunea IV, para. i), pct. 3].

2. Statele trebuie să asigure un cadru legal și instituțional clar, simplu, accesibil și să desfășoare achizițiile prin sisteme digitale astfel încât să faciliteze participarea largă, inclusiv internațională la achizițiile publice. [15, secțiunea IV, para. i), pct. 1., secțiunea VIII]

În cazul Republicii Moldova, Programul național de dezvoltare a sistemului de achiziții publice pentru anii 2023-2027 prevede dezvoltarea sistemului de achiziții publice în baza recomandărilor respective [14, pct. 27].

Astfel, în urma studiilor efectuate de OESC se remarcă contribuția enormă a Recomandărilor la dezvoltarea sectorului achizițiilor publice din statele membre OECD cât și statele non-membre [13, pag. 11-12].

Concluzii. Deși achizițiile publice reprezintă un domeniu de interes și importanță națională a fiecărui stat, tot mai frecvent acest domeniu ajunge să fie supus reglementărilor și recomandărilor internaționale. Scopul lor este să excludă discriminarea pe criterii naționale a operatorilor economici și a bunurilor de către autoritățile contractante și a încuraja participarea largă a operatorilor economici străini la achizițiile publice. În acest fel se asigură o concurență mai mare și o dezvoltare a comerțului internațional dintre state. Directivele UE, GPA sunt exemple elocvente de reglementări internaționale care au reușit să impună norme de nediscriminare, transparență și eficiență în achizițiile publice în multe state, inclusiv în Republica Moldova. Pe lângă ele și instrumente de *soft law*, precum recomandările OECD contribuie la conturarea unor standarde comune în domeniu care sunt pe larg utilizate în reglementările naționale ale achizițiilor publice, asigurând astfel o armonizare a legislației dintre state.

Referințe bibliografice:

13. Acordul privind Achizițiile Publice 2012, Organizația Mondială a Comerțului.
14. Caimi, V., Sansonetti, S., 2023, The social impact of public procurement, publication for the Committee on Employment and Social affairs, Policy Department for Economic, Scientific and Quality of Life Policies, European Parliament, Luxembourg.
15. Cartea Albă asupra pieței unice, Comisia Europeană, 1985.
16. Decizia Agenției Naționale pentru Soluționarea Contestațiilor Nr. 03D-433-18 din 27.09.2018.
17. Directiva 2014/24/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE.

18. Directiva 2014/25/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile efectuate de entitățile care își desfășoară activitatea în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor poștale și de abrogare a Directivei 2004/17/CE.

19. Directiva 89/665/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1989 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind aplicarea procedurilor care vizează căile de atac față de atribuirea contractelor de achiziții publice de produse și a contractelor publice de lucrări.

20. Directiva 92/13/CEE a Consiliului din 25 februarie 1992 privind coordonarea actelor cu putere de lege și actelor administrative referitoare la aplicarea normelor comunitare cu privire la procedurile de achiziții publice ale entităților care desfășoară activități în sectoarele apei, energiei, transporturilor și telecomunicațiilor.

21. European Commission Staff Working Document. Evaluation of Directive 2014/23/EU on Concessions, Directive 2014/24/EU on Public Procurement and Directive 2014/25/EU on Utilities, Brussels, 14.10.2025 SWD(2025) 332 final, disponibil pe [https://ec.europa.eu/transparency/documents-register/detail?ref=SWD\(2025\)332](https://ec.europa.eu/transparency/documents-register/detail?ref=SWD(2025)332) accesat pe 21.02.2026.

22. https://www.wto.org/english/tratop_e/gproc_e/gp_gpa_e.htm accesat pe 23.02.2026.

23. Legea nr. 125 din 02.06.2016 pentru aderarea Republicii Moldova la Acordul privind achizițiile publice și la Acordul privind achizițiile publice modificat prin Protocolul de modificare a acestuia, publicată la 24.06.2016 în Monitorul Oficial Nr. 169-183 art. 365

24. Legea Nr. 131 privind achizițiile publice, publicată la 31.07.2015 în Monitorul Oficial Nr. 197-205 art. 402 și republicată în temeiul art. II alin.(3) lit. b) al Legii Nr. 169 din 26 iulie 2018 – Monitorul Oficial al Republicii Moldova, 2018, Nr.321-332, art.527.

25. OECD (2019), Reforming Public Procurement: Progress in Implementing the 2015 OECD Recommendation, OECD Public Governance Reviews, OECD Publishing, Paris, <https://doi.org/10.1787/1de41738-en>.

26. Programul național de dezvoltare a sistemului de achiziții publice pentru anii 2023-2027, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 625 din 30.08.2023, publicată la 29.09.2023 în Monitorul Oficial Nr. 370-372, art. 863

27. Recomandările Consiliului pentru Achiziții Publice al OECD din 2015.